

Kulkurit

Kouvola seudun eläinsuojeluyhdistyksen jäsenjulkaisu 2014

s. 4 Kotihoitajana
kissanpennuille

s. 10 Ottaisinko
kesäkanoja?

Kulkurit

Kouvolan seudun eläinsuojeluyhdistyksen
jäsenjulkaisu 2014

Kuvassa mäyräkoira
Hilla.

Kuvaaja
Riina Leppänen

Kulkurit

Kouvolan Seudun
Eläinsuojeluyhdistys ry:n
18. perättäinen vuosijulkaisu.

Yhteystiedot
Kouvolan Seudun
Eläinsuojeluyhdistys ry
Puistolantie 9, 45610 KORJA

Puhelinnumero arkisin 9-15,
talteenottoasiat 8-20
040 821 5554

Talteenoton päivystyspuhelin
vkl 040 552 7951 klo 8-20

www.ksey.net
ksey@saunalahti.fi

Toimittanut: KSEY ry:n hallitus

Taittanut: Suvi Ekholm
suvi.ekholm@gmail.com

Ilmoitusmyynti: Emilia Lehtinen ja
Riina Leppänen

Painatus: Kopijyvä Oy

Painos: 1500 kpl

Sisällys

- s. 4 Kotihoitajana kissanpennuille
- s. 6 Pulliksen tarina
- s. 8 Neran ja Miskun tarinoita
- s. 10 Ottaisinko kesäkanoja?
- s. 11 Eläinten tunnistusmerkitys
- s. 12 Pikkuinen Laku
- s. 13 Irma-ystävän muistolle
- s. 14 Koira valitseen omistajansa
- s. 15 Hallituksen esittely

Lasi-, veisto-
ja kuvataiteiden
myyntinäyttely.
Vaihtuvat taidenäyttelyt
ympäri vuoden.
Vapaa pääsy!

TaideTupa Pikkuselma

Kuusankosken Taidetuokki, 2. krs, Kyminväylä 2
www.taidetupapikkuselma.com
Vesa Parvinen, puh. 0440 564364

RAMPA PAKKAUS, JOHANNA RYÖNÄKOSKI

Eläimelliset terveiset teille, lukijamme

Tämä vuosi on alkanut yhdistyksellä rauhallisesti. Alkuvuodesta on kovin vähän tapahtumia, joissa olemme mukana, ja eläintalollamme avoimet ovet ovat olleet tauolla. Eläintalolle tuli ikäväksi vieraaksi sieninfektio vuoden alussa. Infektion hoitaminen on jo aikalailla takanapäin, mutta avoimia ovia olemme pitäneet alkuvuoden tauolla vähäisen kissamäärän ja tilojen täydellisen siivouksen takia. Nyt huhtikuussa pääsemme vihdoinkin avaamaan ovemme myös vierailijoille, ja avoimia ruvetaan pitämään joka toisen viikon sunnuntaina resurssien mukaan. Saadessasi lehden olemme siis jo palanneet normaaliin arkeen eläintalollamme.

Tämä vuosi on yhdistyksen kuudeskymmenes toimintavuosi, minkä kunniaksi järjestämme jäsenillemme juhlatilaisuuden Korian Nuorisoseurantalolla huhtikuun lopulla. Eläintalollemme tämä vuosi edustaa suunnittelun aikaa. Selvitämme eläintalon vanhemman puolen purkamisen ja uudelleenrakentamisen kustannuksia, ja pyrimme hakemaan hankerahaa niiden toteuttamiseen ensi vuoden alusta. Eläintalon uusi puoli valmistui tasan kymmenen vuotta sitten vuonna 2004, joten on vain sopivaa, että näin pyöreillä lukemilla, ja juhlavuoden päätyttyä, otamme eläintalon uusimisen työn alle jälleen kerran.

Käytäntöjemme osalta olemme ottaneet tänä vuonna ison kehitysaskleen, kun

otimme käyttöön tunnistemerkinnän eli sirutuksen kauttamme kulkeville kissoille ja koirille. Mikrosirun avulla irrallaan tavatut, talteenotetut eläimet voidaan tunnistaa ja ottaa yhteyttä omistajaan. Tämä ei kuitenkaan poista omistajan velvollisuutta etsiä kadonnutta lemmikkiään. Uskomme sirujen myös lisäävän eläinten ulkoiluun omat rajoitteensa. Olemme lisäksi panostaneet löytyneiden eläinten kuvien julkaisuun sosiaalisessa mediassa omien verkkosivujemme lisäksi, mikä on lisännyt alkuperäisten omistajien löytymistä merkittävästi.

Tärkeänä tämän vuoden asiana pidämme aktiivisten eläintenystävien ja yhdistyksemme jäsenten lisäämistä. Tehdään tästä vuodesta yhdistyksen ”oman” väen kasvun vuosi! Yhdistys on yhtä kuin sen jäsenet, ja toiminta on vaikuttavuudessaan ja laajuudessaan täysin vapaaehtoisten ansiota. Tiedätkö sinä lähipiirissäsi toiminnastamme kiinnostuneita? Olehan yhteyksissä, niin nähdään vaikkapa eläintalollamme tai tapahtumissa. Voit tarjoutua myös esimerkiksi kotihoitopaikaksi, joille on erityisesti kysyntää taas kesän alkaessa. Voit myös tulla auttamaan eläintalon viikonlopun hoitovuoroissa tai kerätä ruokalahjoituksia omasta lähipiiristäsi.

Lisätään yhdessä tietoisuutta eläinten hyvästä hoidosta ja mahdollistetaan se käytännössä. Olethan mukana? Ollaan aktiivisia!

*Sari Uski
puheenjohtaja*

Kotihoitajana kissanpennuille

Viime kesänä pentuvastaavaltamme tuli kiireellinen viesti, jossa kerrottiin kahden pienen kolmiviikkoisen kissanpennun etsivän pikaisesti kotihoitopaikkaa. Niiden emo oli jäänyt auton alle ja pennut tarvitsisivat nyt pikaisesti apua. Lupasin ottaa pienet ainakin alkuun luokseni hoitoon. Sopivaa sijaisemoa ei yrityksistä huolimatta löytynyt, joten pennut saivat jäädä luokseni kasvamaan. Onneksi minulla sattui sillä hetkellä olemaan yllin kyllin aikaa hoitaa niitä.

Kolmiviikkoiset pennut tarvitsivat ruokaa n. 3 tunnin välein, myös öisin. Ruokin pentuja emonmaidonvastikkeella, ja ne oppivat onneksi nopeasti juomaan pullosta. Näin pienet pennut eivät myöskään osaa pissata omatoimisesti, joten niitä piti "pissattaa" säännöllisin väliajoin pyyhkimällä niiden takapuolta lämpimään veteen kastetulla vanulla. Yleensä emo hoitaa tämän homman nuolemalla pentujen takapuolta.

Ensimmäinen viikko meni pentujen osalta oikeastaan vain syödessä ja nukkuessa. Pennut asuivat kaksi ensimmäistä viikkoa isossa pyyhkein vuoratussa kuljetuskopassa, jonne laitoin myös lämminvesipullon, että ne pysyisivät lämpiminä. Aika pian maailmaa alettiin laajentaa kopan ulkopuolelle ja uudeksi kodiksi vaihtui iso näyttelyhäkki, jonne mahtui pieni hiekkalaatikko, jonka virkaa toimiti aluksi iso eineloota. Yllättävän nopeasti pennut hoksasivat, minne kuuluu tehdä tarpeet. Oli huvia seurata, kun toiset innoissaan kuopivat pienessä hiekkalaatikossaan.

Samoihin aikoihin, kun pennut opettelivat käyttämään hiekkalaatikkoa, aloin tutustuttaa niitä myös kiinteään ruokaan. Ostin eläinkaupasta pennuille tarkoitettua hyvin pehmeää märkäruokaa, johon laitoin sekaan vielä hieman emonmaidonvastiketta. Syömään opettelu oli hyvin sottaista puuhaa ja pennut välillä melkein uivat lautasella ruuan seassa. Pikku hiljaa luovuin tuttipulloruokinnasta kokonaan, mutta annoin niiden vielä iltaisin latkia vastiketta lautaselta. Pennut kasvoivat niin nopeaan tahtiin, että näyttelyhäkki jäi pian pieneksi ja aluetta alettiin laajentaa olohuoneeseen ja keittiöön.

Pitkällisen pohdinnan jälkeen nimesin pennut Tyyneksi ja Taaviksi. Jo alusta asti oli selvästi nähtävissä eroja sisarusten luonteissa. Tyyne oli selvästi veljeään rohkeampi ja se oli aina ensimmäisenä menossa tutkimaan uusia paikkoja. Tyyne oli myös melko puheliasta sorttia, varsinkin ruoka-aikaan. Taavi taas oli hieman rauhallisempi tapaus, mutta se kyllä seurasi siskoaan joka paikkaan. Se vaikutti välillä jotenkin hämmästyneeltä ja tuijotteli paljon ympärilleen. Syykin tähän selvisi, kun kävimme eläinlääkärin luona. Taavilla oli heikko näkö, mutta siitä huolimatta se pystyisi eläinlääkärin mukaan elämään täyttä kissanelämää. Jos kissoille olisi silmälaseja, niin Taavi olisi varmasti tarvinnut sellaiset.

Pentujen kehityksen kannalta oli todella hyvä, että niillä oli toisensa. Ne saivat leikkiä yhdessä painien, niin kuin pienten kissanpentujen kuuluukin. Toinen omista kissoistamme puuhasteli myös mielellään pentujen kanssa ja tykkäsi välillä jopa pestä niitä. Yllätinpä myös kerran ne nukkumasta yhdessä kasassa olohuoneen sohvalla.

Kahden noin pienen pennun hoitaminen ei ollut sieltä helpoimmasta päästä ja ensimmäiset kaksi viikkoa olinkin aika väsynyt yösyöttöjen takia. Alkuun myös hirvitti, miten ihmeessä tulen pärjäämään niiden kanssa, kun aikaisempaa kokemusta noin pienistä kissoista ei ollut. Sain kuitenkin hyviä neuvoja pentuvastaavaltamme ja aloin saada itsevarmuutta pentujen hoidon suhteen, kun sain vierestä seurata kuinka nopeasti ne kasvoivat ja kehittyivät. Näppärä väline pentujen painon tarkkailuun oli talousvaaka, ja punnitsinkin niitä alkuun päivittäin, jotta pysyin kärryillä painon kehityksestä. Ihanteellisintahan olisi ollut, että pennut olisivat

saaneet kasvaa oman emonsa kanssa, mutta uskon toimineeni kohtalaisen hyvänä sijaisena siinä hommassa. Olihan minulla pari aikuista kissaa apuna.

Harvoin yhdistyksen hoiviin kuitenkaan päätyttyä ihan näin pieniä pentuja ilman emoa. Yleensä pennut ovat paljon isompia tai ne tulevat emonsa kanssa. Pyrimme aina saamaan kaikki kissanpennut emoineen kotihoitoon, koska kotiolot ovat pennuille parempi paikka kasvaa ja kehittyä kunnon kissoiksi. Mitä enemmän pieni kissanalku on tekemisissä erilaisten ihmisten kanssa elämänsä alkutaipaleella sen parempi. Lisäksi olosuhteet kotona ovat aivan erilaiset kuin eläintalolla. Kotona pentu saa olla mukana

ihmisten arjessa ja tottuu erilaisiin ääniin ja asioihin, ehkäpä myös lapsiin ja muihin lemmikkeihin.

Yhdistys ottaa aina mielellään vastaan uusia innokkaita kotihoitajia. Jos sinulla on tilaa ja kärsivällisyyttä ottaa kotiisi kissaemo pentuineen tai vaikka aikuinen, mutta arka kissa kesyyntymään, ota rohkeasti yhteyttä.

Olin iloinen, kun kotihoitolaiseni lähtivät luovutusikään tultuaan yhdessä uuteen kotiin. Hyvää loppuelämää Tyyne ja Taavi! Pysykää terveinä ja olkaa kilttejä uudessa kodissa!

Riina Leppänen

Hammaslääkäri Outi Rantanen
Kouvolankatu 24, Kouvola
puh. 05-3120765

SILMÄLASILIIKE
KOUVOLAN NÄKÖ OPTIKKO

Avoimena arksin 9 - 17 ja lauantaisin 10 - 14

Lauantait suljettuna 1.5 - 31.8 välisenä aikana

Puh. (05) 360 3700

Kouvolankatu 26, 45100 Kouvola

KAMPAAMO MARI
Myllykoski P. 325 4356
EVELIINA & MARI

Anjalan Eläinlääkäriasema

Hannu Pajulahti

Anna-Maija Aronen

Ruokosuontie 3 A, 46910 Anjala

Puh / fax (05) 367 4910

www.anjalanelainlaakariasema.com

PULLIKSEN tarina

Oli elokuinen ilta seitsemän kuukautta sitten, kun Kisun kissamobiili kurvasi pihaamme lastinaan neljä pientä kissaa, joista suurin ja mahtavin oli Pullasteri. Pullasteri tovereineen oli aiemmin pyydystetty maalaistalon käsiinräjähtäneestä kissapopulaatiosta, joten ihmiskontaktit olivat olleet harvassa, joka myös osaltaan lisäsi loukutusstressiä (varmas-ti myös loukuttajien...). Ensikodissa ensitöikseen Pullis sinkosi kirjaimellisesti pitkin eristystilan seinää pakoon pienimpään ja pimeimpään nurkkaan.

Pullasterin kolme toveria olivat kaikki alle luovutusikäisiä pikkutirppoja, mutta Pulle oli ehtinyt jo n.7 kuukauden ikään. Pikkuitikat kesyyntyivätkin nopeasti, mutta Pullis-poloinen yhä pelkäsi ihmisiä. Kohti tuleva käsi innoitti sähinää ja lyhytkin katsekontakti oli kauhistus. Parin viikon päästä Pullis pääsi muuttamaan toiseen huoneeseen, jossa turvapaikkana oli jälleen perimmäinen kolo. Ensimmäiseen kuukauteen kuului yksiössä Pulliksen kanssa nakotamista ja muiden kissojen vierailuja, joista Pullasteri tuntui tykkäävän suuresti alkujärkytyksen jälkeen. Pulliksen ollessa yksin huoneesta saattoikin kuulla surullista mau'untaa. Kesyyntyymi-

nen edistyi sen verran, että ruoka-astian saattoi laittaa Pulliksen nähden ilman sähinää, mikäli muisti kääntää päänsä pois päin kissasta.

Hitaasta etenemisestä huolimatta kissan piti lähteä lääkäriin pakolliselle rokotukselle ja sterkattavaksi. Aika oli varattu samaan syssyyn Pulliksen pienen toverin rokotuksen kanssa. Näin asian vierestä, Pulliksen pieni ystävä Murhe oli jo aiemmin käynyt lääkärissä ja ollut lievästi yhteistyökyvytön, arka kun oli. Mutta takaisin Pullikseen! Olin varannut kaksi tuntia kissan koppaan saamiseksi. Ei riittänyt. Lahjonta ja kaikki muut mahdolliset keinot käytiin läpi ja tuloksena oli vauhkoon-tunut ja entistä pelok-

kaampi kissa - Pullasteri osoitti jälkeen superkykynsä ja uhmasi painovoimaa pinkomalla pakoon seinää, ikkunaa, ovea, selkääni ja päätäni pitkin. Viisi minuuttia ennen lääkäriaikaa oli pakko luovuttaa ja soittaa, että ei onnistu, tullaan vaan toisen kanssa ja roimasti myöhässä. Lääkäreissua lykättiin hamaan tulevaisuuteen, kunnes Pullasteri joskus olisi ehkä yhteistyökykyinen.

Pari viikkoa lääkärikatastrofin jälkeen päätin vaihtaa lähestymistapaa ja päästin Pulliksen vaeltamaan vapaasti muiden kissojen tykö. Ja kuinka kävikään! Kaksi kuukautta saapumisesta ja Pullasteri alkoi viimeinkin näyttää sopeutumi-

sen merkkejä! Ihmisiä rynnättiin yhä pakoon, mutta sohvalla hiljaa ja paikoillaan röhnätessä Pulliksen saattoi bongata kävelemästä huoneen poikki toisen kissan perässä. Erityisessä suosiossa oli Hipsu, jonka perässä Pullasteri uskollisesti kulki.

Lääkäreissun uusia yrityksiä ennenpitkää koitti, ja yön eristyksen jälkeen Pullis löytyi somasti hengailemasta kantokopastaan, eikä sätkänyt pakoon edes sen ovea kiinni laitettaessa. Lääkäriin päästiin kunnialla, mutta siellä kopasta otettaessa Pullis sinkoutui pakoon ympäri vastaanottoa, jota pitkin sitä koitettiin saada injektiohäkkiin. Häkkiin saamisen jälkeen kaikki sujui mallikkaasti, ja

toipuessa huomattiin, ettei kiinnittäminen aiheuttanut uusia traumoja, vaan Pullis jatkoi kesyyntymistään.

Pulliksen kesyyntymisen ensikodissa eteni koko ajan pikkuhiljaa. Piilottelevasta kissamöykystä verkkaisesti kuoriutui iloinen ja aktiivinen pikkukissa, jonka elämässä parasta ovat muut kissat, pallot ja herkut, jotka pian uskallettiin noutaa kädestä asti. Pallojen kanssa riehussa ihmisten liikkeitään eivät häirinneet. Pallojen lisäksi suuressa arvossa olivat herkut, joiden vetovoima rohkaisi Pullista tulemaan ihmisten läheisyyteen, ja ennen pitkää sietämään kosketusta. Viidessä ensikodissa vietetyn kuukauden jälkeen Pullasteri oli oppinut jopa nauttimaan ihmisen kosketuksesta.

Muut kissat olivat myös erittäin tärkeässä roolissa Pulliksen kesyyntymisessä, sillä niiden mallia seuraten sekin oppi, että ihmiset eivät olekaan kamalia. Sen kissasosiaaliset taidot ovat melko hämentäviä, koska jopa ensikodin oman arvonsa tunteva tyttökipissä viihtyi Pulliksen kiehnättävänä, ja ensikodin kuningatar ei yleensä juuri arvosta muita tyttökipsoja taloudessaan. Pullis rakastaa kaikkia kissoja ja kaikki kissat Pulleroa.

Vajaassa puolessa vuodessa suloiselle Pullille ei tullut kuitenkaan yhtään kotitarjousta.

Loppujen lopuksi uusi koti löytyi lähes sattumalta, kun toista ensikotilaista katsomaan tullut pariskunta ihas-
tuikin korviaan myöten Pulleen. Uudessa kodissa Pullista odotti 17-vuotias, vielä puuhakas kissaherra, josta Pullis on saanutkin hyvän kaverin. Ensimmäiset päivät Pullista jännitti niin paljon, ettei ruokaakaan pienelle ahmatille maistunut, ja Pullero valvotti uusia ihmisiään huutamalla, kun uusi kissaystävä ei ollut vielä vakuuttunut uudesta tulokkaasta.

Ensimmäisen uudessa kodissa vietetyn kuukauden jälkeen Pullis antaa ihmistensä silitellä ja pitää etenkin korvantausrapsuista, nauttii sohvalla palvelijoidensa vieressä makoilusta, uuden kissaystävänsä ja pallojen kanssa riehumista unohtamatta.

Kissojen suojelu – Kisury on hädänalaisten kissojen oma yhdistys, joka toimii Pirkanmaan alueella vapaaehtoisvoimin kissojen tarpeen mukaan. Kisun tarkoituksena on auttaa hädänalaisia kissoja, etsiä kodittomille kissoille uusi koti, edistää eläinsuojelutyötä ja vastustaa kaikenlaista eläinten väärinkäyttöä ja räkkäystä. Kisussa kissojen lisäksi panostetaan myös positiiviseen fiilikseen ja avoimeen toimintaan.

Jenni Salo

Neran ja Miskun tarinoita

Ulkoiluhäkki on ollut kissoilla kovassa käytössä. Ne ovat tottuneet jo hyppäämään pienestä ikkunasta suoraan ulkoilmaan. Neralle tuotti alussa hieman vaikeuksia ymmärtää, että ikkunaa on pidettävä talvella kiinni. Pidin kissoille oppituntia ikkunaluukun äärellä siitä, mitä tarkoittaa, kun ikkunan edessä roikkuvien hapsujen välistä näkyy ikkunalasi – sen piti kertoa, että ikkuna on siis kiinni. Ja kun hapsut roikkuvat suorana eikä ikkunalasia näy, niin silloin voi syöksyä suoraan sisälle tai ulos – tie on auki. Misku katseili toivottomana, että kai hän nyt tietää, onko ikkuna auki vai kiinni! Ehkä niin, mutta Neralle tuo ei ollut ollenkaan selvää. Misku osasi istua hienosti ikkunalaudalla naukumassa ja pyysi niin sisään. Mutta Nera – aina kuului kova kopsahdus, kun Nera juoksi päin ikkunalasia ja löi päänsä siihen. Nera takoi päätään lasiin mennessä, kunnes oppi fraasin tilulilulii – nyt se on auki, nyt se on kii.

Yritin kasvattaa tuonne ulkoiluhäkkiin nurmikko. Kissat olivat toista mieltä. Vaikka häkkiin oli hankittu oikein uutuuttaan kiiltävä hiekkalaatikko, niin eihän se ollut yhtään mitään verrattuna tuohon multaisaan nurmikylvöseen, johon oli niin soma kaivella kuoppia ja tehdä asiansa. Ja varjele sateisina päivinä, kun kissat rynnistivät sisälle multaisine tassuineen ja ottivat hieman vauhtia lennolleen valkoiseksi maalatusta

sisäseinästä. Viimein laitoin valokattepalasen suojelemaan nurmen kasvua. Nerasta se se vasta typerä ajatus oli. Nera teki asiansa valokatteen päälle meinaten, että no korjaa siitä sitten, kun et anna kuoppaa kaivaa. Misku antoi periksi yllättävän helpolla ja siirtyi käyttämään uutta hiekkalaatikkoaan.

Pian nurmi alkoi vihertää ja oli aika poistaa valokate. Ihailin aikaansaannostani ja ajattelin, että nyt on kissoilla kiva kesällä sitten kelliä tuossa vihreällä nurmella, kunhan tuo vaan saa kasvaa nyt rauhassa täyteen mittaansa. Pysyvät sitten kissojen tassutkin puhtaampina, kun nurmella tepsuttelevat. Seuraavana aamua kissat viihtyivät häkissään yllättävän pitkään. Viimein Nera sän täsi ikkunasta sisälle multaisine tassuineen ilmiselvästi ilmoittan, että he olivat vähän puutarhatoissa. MITÄ? Pikainen katsaus häkin nurmelle oli korutonta kertomaa – puolet oli kynnetty mustalle mudalle. Tarkkaa työtä kaverit olivat tehneet, sillä ei pienintäkään nurmentupsua ollut kaivetulle alueelle jäänyt. Koska kissat halusivat sen tuollaiseksi, niin sellainen se sitten saa olla. Hyvä on – minä pesen sadesäällä tassunjäljet seinistä pois.

Täällä liikkuu isokokoinen kolkulenkuri, joka käy säännöllisin väliajoin tervehtimässä Neraa ja Miskua. Kovin lämpöisiltä eivät heidän välinsä vaikuta, sillä Misku kyllä puolustaa reviiriään leikkaamattomalta kollilta. Erää-

nä myöhäisenä iltana, kun Misku oli yksin häkissään ulkona, alkoi kuulua matalaa murinaa. Arvasin, että kulkuri oli tullut taas käymään. Nera kuuli myös Miskun murinan sisälle ja lähti heti varmistamaan, mistä oli oikein kysymys. Saman tien, kun Nera hyppäsi ikkunasta ulos, alkoi aivan hirveä huuto ja kiljunta. Ajattelin, että kissat ovat päässeet toisiinsa kiinni verkon raoista ja kiirehdin pihalle. Kulkuri vilahti heti karkuun, mutta huuto häkissä sen kuin jatkui. Laitoin valot pihalle ja aloin tarkistaa, mitä oli tapahtunut.

Misku kyyhötti ihan hiljaa paikallaan katsellen kulkurin menoa, mutta Nera sen sijaan oli kiivennyt ihan katon rajaan korkeimmalle kiipeilytasanteelle ja huusi kurkku suorana edelleen. Niin kovaa ääntä en ollut koskaan Nera kuullut. Nera näytti itsekin yllättyneeltä löydettyään uuden äänialan ja huusi nyt huutamisen ilosta sisilialaiseen tyyliinsä. Yritin rauhoitella Neraa: ”Älä nyt, hyvänen aika, enää huuda, kun ei täällä ole enää mitään eikä ketään. Tilanne on ohi.” Sanoillani ei ollut mitään muuta tehoa kuin se, että Nera hyppäsi alemmalle kiipeilytasanteelle ja jatkoi tauotta huutamistaan. ”Nyt, Nera, pää kiinni, ihan tosi tai et saa ruokaa!” Hiljaisuus tuli kuin veitsellä leikaten: ”Mitä, sanoiko joku ruokaa...” tuumasi Nera ja hyppeli sisälle ruokakuppinsa äärelle.

Syöminen onkin taidetta. Misku on oikein ekspertti vedättä-

mään ruokiensa kanssa. Milloin pitää kuivamuonaa laittaa märkäruoan päälle, milloin taas sitä ei saa missään nimessä sinne laittaa. Milloin ruoan sekaan pitää lämmittää vettä, milloin vettä taas ei saa ollenkaan laittaa sekaan tai ainakin se on juuri liian lämmintä, että kylmä vesi olisi ollut parempaa tai toisinpäin. Joskus taas ruoka on vaan yksinkertaisesti pahaa Miskun mielestä tai vääränmerkistä ja se peitellään vetämällä matto kupin päälle. Tuossa vaiheessa Misku kyllä muistaa tuijottaa emäntää jupisten: "Että kehtaat tarjota tuollaista." ja huokaisee kuuluvasti, miten taas kissaparkaa nälkiinnytetään. Neralle sen sijaan kelpaa kaikki. Nera tietenkin syö tuttuun tapaansa myös Miskulta jääneet ruoat, jos emäntä ei ehdi ruokakuppiä pois ottaa. Nera onkin alkanut muistuttaa yhä enemmän ja enemmän aitoa, ikääntyvää, pyöreähköä sisilialaista. Jos minulta kysytään, niin meillä asuu saimaannorppa, mutta sitä ei saa kertoa Neralle.

Pihallamme käyskenteli fasaani. Misku tuijotteli sitä ihan pai-

kallaan, mutta Nerahan oli taas niin täpinässä, että murisi ja kätkähti: "Tulepas tänne sen pyrstösi kanssa, niin katsotaan, montako sulkaa on lähtiessä, kun teen näin ja näin ja rökitän sinut kertaheittolla. Mitä siinä huojut kävellessä, osaatko edes lentää?" huuteli Nera fasaanille ja oli täynnä etelämaalaista uhoa. Fasaani kulki arvokkaasti astellen ohhi kissahäkin

ja Neran kohdalla räkäisi yhden kerran äänekkäästi, kuin sanoen, että tässä ollaan. Neran ilme oli näkemisen arvoinen. Silmät selälään, suu auki, Nera seiso i vähän aikaa tuijottaen fasaania kuin miettien: "Apua, mikä tuo on?" ja syöksyi sitten sisälle hirveällä rytinällä suoraan sohvalle nukkumaan, ihan niin kuin mitään ei

olisi tapahtunutkaan. "Misku saa selvitä ihan itse tuosta hirviöstä", tuumaili Nera.

Kävelylenkit kissojen kanssa ovat antoisaa puuhaa. Misku on tässäkin vanha tekijä jo. Misku tietää, mistä kaapista valjaat otetaan ja juoksee silloin jo valmiiksi ulko-ovelle odottamaan lenkkiä. Misku ulkoilutetaan aina ensin.

Pihakierros kun on tehty, niin sitten lähdemme läheiseen metsään. Misku osaa kävellä valjaissa todella hyvin ja silminnähten nauttii, kun saa juosta ja välillä karauttaa ylös puunrunkoja. Neralla on hieman vaikeuksia ymmärtää, miksi kuljen narun perässä. Nera kulkee valjaissa kuin mäyrä, yhtä matalana. Kaikkein hauskinta siinä on se, että Nera marmattaa koko ajan kävellessään. Kamala

jupina kuuluu jostain mustikanvarpujen seasta, ja jos sitä oikein tarkkaan kuuntelee, niin sieltä voisi ehkä hyvällä mielikuvituksella kuitenkin erottaa tyytyväisen äänen: "Mamma mia, che bella giornata...".

Päivi Lukkarinen

Ottaisinko kesäkanoja?

Nykyään yhä useampi on niitä harkinnut, moni on niitä hankkinut ja uskomattoman moni on niille sydämensä menettänyt. Kyseessä ovat: kesäkanat.

Kesäkanojen pito on uusi, nopeasti levinnyt ilmiö, joka herättää mielipiteitä niin puolesta kuin vastaan. Moni pelkää kesäkanojen olevan seuraavia kesäkissoja, jotka kesän jälkeen jätetään oman onnensa nojaan. Toiset ovat vastaan lintuinfluenssan takia. Lisäksi moni on kanojen hoidosta ja kanoista lemmikkeinä todella tietämätön. Kaikki tämä aiheuttaa monesti etenkin ei-kanallisissa ihmisissä närää.

Totuus on kuitenkin jo monelle selvinnyt. Kanat ovat todella valloittavia lemmikkejä! Ovat ne ympärivuotisia tai pelkästään kesäkanoja.

Kanat eivät vaadi kesäisin asumukseltaan kuin tuulen- ja sateensuojan, sekä orren. Tietenkin kanat vaativat asianmukaista hoitoa, kuten kaikki eläimet! Kanoilla se tarkoittaa ruokaa, hiekkaa, vettä ja kalkkia. Kananruokaa saa ostettua maatalouskaupoista, minkä lisäksi kanat ovat lähes kaikkiruokaisia, eli ruuantähteet eivät mene ikinä hukkaan. Kanoista on paljon muutakin hyötyä kuin ruuantähteiden hävittäjinä, sillä ne auttavat sinua möyhentämään kasvimaan, hävittämään etanat, antavat päivittäin tuoreita munia ja opettavat niin aikuisille kuin lapsillekin vastuullisuutta.

Kesäkanoja voi ostaa munituskanaloista tai yksityisiltä ihmisiltä. Nykyään on myös ihmisiä, jotka vuokraavat kesäkanoja. Kanoillakin on oltava alkuperätodistus. Älä hanki kanojasi epämääräiseltä myyjältä parkkipaikalla!

Muista kuitenkin, jos olet hankkimassa kesäkanoja tai ihan ympärivuotisia kanoja, että jo ennen lintujen tuloa sinun pitää rekisteröityä "kanatilalliseksi" Elintarviketurvallisuusvirasto Eviran lomakkeilla, jotka toimitetaan kunnan maaseutuvirastoon. Kouvolassa lomakkeiden palautusosoite on: Kouvolan kaupunki, Maaseutupalvelut, Vartiote 4, 45100 Kouvola. Rekisteröityminen on maksutonta. Tässä Eviran tarkempi ohje ja lomakkeet:

www.evira.fi/portal/fi/elaimet/elainsuojelu+ja+elainten+pito/merkitseminen+ja+rekisterointi/siipikarja/

Kanojen hankinta, niin kuin muidenkin eläinten hankinta, on suunniteltava huolella. Niihin on oltava valmis sitoutumaan, sillä kanat eivät selviä ilman asianmukaista huolenpitoa. Kanoista saa pitkäikäisiä, hauskoja ja hyödyllisiä lemmikkejä. Kanat voivat elää jopa yli 10-vuotiaiksi.

On myös hyvä tietää, että kaikilla lemmikki- ja tuotantosiivekkäillä on ulkonapitokielto 1.3. - 31.5., mikä tarkoittaa sitä, etteivät lemmikkilinnutkaan saa silloin olla vapaina ulkona, jotta ne eivät pääsisi muuttolintujen kanssa kosketuksiin. Kuitenkin katetuissa tarhoissa ne saavat olla, mutta silloin pitää asiasta ilmoittaa pitopaikan kunnaneläinlääkärille.

Kanoista (ja kaikesta kanoihin ja muihin tuotantosiivekkäisiin liittyvästä) löytyy lisätietoa www.munanetti.net.

Vielä varoituksen sana: jos hankit kesäkanoja, on vaarana, että rakastut niihin, etkä raaskikaan niistä enää syksyllä luopua!

Sisko Heikkilä

www.munanetti.net

Eläinten tunnistemerkitseminen

Uudet tuulet puhaltavat tänä vuonna Kouvolan Seudun Eläinsuojeluyhdistyksellä ja olemme aloittaneet eläinten tunnistemerkitsemisen. Eläinlääkäri laittaa yhdistyksen kissoille ja koirille niskaan nahan alle mikrosirun. Siru on pieni, noin riisinjyvän kokoinen kapseli, joka sisältää yksilöllisen numerosarjan. Mikrosirun numerosarja luetaan siihen tarkoitettulla sirunlukulaitteella, jollainen meillä on eläintalolla.

Eläimen tunnistamisessa pelkkä numerosarja ei kuitenkaan riitä, sen ohella eläin pitää myös rekisteröidä mikrosirurekisteriin omistajan tiedoilla. Rekisteröintiä suorittavia tahoja on useampia, me päädyimme käyttämään Turvasiru.fi -palvelua. Pystymme hakemaan mikrosirulla merkityn, sivustolle rekisteröidyn eläimen omistajan yhteystiedot mihin vuorokauden aikaan tahansa, jotta karkulaiset pääsisivät mahdollisimman nopeasti takaisin koteihinsa.

Toimenpiteenä mikrosirun laittaminen eläimelle ei ole sen kummempaa kuin rokottaminenkaan ja se on paljon vähemmän kivuliasta kuin tatuointi. Lisäksi korvaan laitettut tatuoinnit yleensä haalistuvat ajan kanssa. Kaulapanta varustettuna omistajan yhteystiedoilla saattaa myös helposti kadota. Mikrosiru kulkee aina mukana, eikä siitä ole haittaa eläimelle. Päinvastoin se saattaa auttaa kauan kadoksissa olleen lemmikin takaisin kotiinsa!

Pistimme myös Turvasirun kanssa pystyyn kampanjan yhteistyömme kunniaksi. Toukokuun viimeiseen päivään (31.5.) mennessä tehdystä tilauksesta saa 3e alennuksen koodilla: KSEY2014 Nyt on siis hyvä aika käydä laitattamassa siru omalle rakkaalle lemmikille ja rekisteröidä se Turvasiru.fi-palveluun!

TURVASIRU.FI
TUO KADONNEEN KAVERIN TAKAISIN

TUTUSTU SIVUSTOON:
www.turvasiru.fi

PAREMPAA
TURVAA
LEMMIKILLES!

Pikkuinen LAKU

Eräänä syyskuun päivänä vuonna 2012 olin käymässä Kouvolan Seudun Eläinsuojeluyhdistyksen Korian eläintalolla. Olin tehnyt suursiivouksen ja vein sinne vanhoja lakanoidia ja pyyhkeitä räättätarpeiksi. Kuin sattumalta huomasin eläintalon toimistossa häkin, jossa kyyhötti pieni, musta kissanpentu. Toisella korvalla kuulin, että eräs nainen oli pennun juuri sinne tuonut. Se oli löytynyt Elimäeltä jostakin ulko- tai varastorakennuksesta ja oli kovin pieni vielä, ei lähelläkään luovutusikää. Nainen kertoi hoitaneensa ja ruokkineensa pentua, mutta ilmojen kylmetessä oli pikkuinen tuotava turvaan.

Yhdistyksen työntekijä oli tuttuni ja hän kysyi, ehkä leikilläänkin, ottaisinko kissanpennun kotihoitoon. No, en kauan siinä tuu-

maillut, suostuin heti. En ajatellut, että kotonani on jo iso koira ja 2 muuta kissaa. Toin kissanpennun kotiin ja heti oli muu lauma sitä nuuhkimassa. Taisivat isommat kissat vähän suhistakin. Koira ei ollut moksiskaan, sillä se on tottunut kissoihin. En kuitenkaan uskaltanut jättää pentua taloomme vapaaksi, kun en ollut kotona, vaan se asusteli ne ajat näyttelyhäkissä.

Tyttäreni ihastui kissaan heti, ja sille annettiin nimeksi Laku. Laku ei osannut mitään, sillä emokaan ei ilmeisesti ollut sitä opettanut. Se ei osannut käydä hiekkalaatikolla eikä mennä syömään ruokakupille. Useamman kerran oli vähemmän ihanat yllärit lattialle väännetty. Laku myös naukui koko ajan. Ajattelin, että kohta aviomieheni lemppeäsen pihalle, kun hiljais-

ta hetkeä ei meinannut löytyä ollenkaan. Kun huuto äityi oikein kovaksi, mietimme tyttäreni kanssa, onko sillä nälkä vai vessahätä. Sitten Lakua kiikutettiin vuoroin ruokakupille, vuoroin hiekkalaatikolle. Ihmettelimme, etteikö se osaa katsoa isommista kissoista mallia ollenkaan.

Tuli ensimmäisten rokotusten aika. Aluksi kaikki meni hyvin, kunnes illalla Laku alkoi väsähtää. Se meni ihan liikkumattomaksi eikä syönyt mitään. Aluksi en ollut kovin huolissani, sillä rokotusten jälkeen kissa voi olla huonovointinen. Mutta kun Laku ei ollut neljään päivään syönyt mitään eikä juonutkaan ilman, että olin ruiskulla sille vettä ja lisäravinnetta antanut, aloin huolestua todella. Etsin päivystävän eläinlääkärin kä-

siini ja kiikutin kissan tutkittavaksi. Lääkäri antoi Lakulle kipupiikin, muuta ei osattu tehdä. Kun pääsin kotiin, Laku oli kuin toinen kissa. Jo heti kuljetuslaatikosta ulos päästyään se alkoi rallata entiseen malliin. Olimme kaikki todella helpottuneita.

Nämä kaikki kokemukset vahvistivat tunnetta, että Laku on meidän kissamme ja kuuluu meidän perheeseemme. Niin paljon me sitä hoi-vasimme ja opetimme ja sen hengen puolesta pelkäsimme. Ei ollut muuta vaihtoehtoa, kuin ostaa Laku meille itsellemme. Nyt Laku on melkein 2-vuotias, reipas tytökissa, joka asustelee terveenä täällä maalla muun eläinlauman joukossa.

Mari Savolainen

IRMA PETHMAN

24.5.1928–2.12.2013

Irma-ystävän muistolle!

Synnyit Karjalassa, Suojärvellä, missä vietit varhaislapsuuden. Sieltä muutit koulutyttönä äidin ja isän kanssa Kouvolaan. Sinä et koskaan unohtanut karjalaista perimääsi ja juuriasi. Toimit vuosia innokkaasti Kouvolan karjalaisseurassa ja olit aina

valmis auttamaan erilaisissa tehtävissä.

Toinen rakas harastuksesi - ja melkein elämäntapasi - oli kodittomien eläinten auttaminen sekä näiden elinolojen parantaminen. Panoksesi Kouvolan Seudun Eläinsuojeluyhdistykselle olivat suurtakin suuremmat. Hoidit kotonasi kymmeniä kodittomia kissoja lähes kymmenen vuoden ajan. Kun vihdoinkin yhdistys sai oman eläintalon, osaksi juuri sinun ansiostasi, olimme kaikki hyvin onnellisia!

Usein viikonloppui-

sin sinä poljit pyörällä Kouvolasta Korialle hoitamaan "kisuleita". Veit ruokaa ja hellittelit löytöeläintalon asukkeja. Siivosit, tiskasit ja järjestelit talon asioita. Olit todella pettynyt, kun terveytesi heikkeni ja voimat vähenivät. Pyöräily piti lopettaa. Jatkoit kuitenkin tekemistä, ja ompelukone surisi lähes päivät ja yöt. Minkä määrän esiliinoja, kasveja ja pyyhkeitä ehditkään tehdä yhdistykselle myyntituotteiksi! Sinähän myös keksit valmistaa useampia eläinpukuja, joita lipas-

kerääjämme edelleen käyttävät. Lehmä, kettu, myyrä yms. lipas kädesään on tuttu näky Kouvolan toreilla ja kaduilla. Taitavana piirtäjänä ja maalarina värkkäsit upeita uniikkeja kortteja myyntiimme. Kiitos Irma!

Sinun elämäntapasi oli ja on yhä esimerkki kaikille nuoremmille. Näyttit, miten paljon iloa ja lämpöä voi auttamisella antaa eläimille ja samalla ihmisille. Me kaikki eläinten ystävät muistamme Sinua lämmöllä!

Leila Syrjänen

Eläinlääkäri

HELENE JUOLA

PIENELÄINVASTAANOTTO

Torniomäentie 30 KOUVOLA

Ajanvaraus puh. (05) 312 2657

Ilta vastaanotto ilman ajanvarausta

ma ja to klo 16 - 18

Kaupungin eläinlääkäri

Veli-Matti Sorvo

Elimäki

0400 560 310

Tmi Suviera

Suvi Salmi

Puh. 040-7688803

-Koirahieroja

-Agilitykouluttaja

-Pallopaimennuskouluttaja

www.suviera.nettisivu.org

yrittäjäpalvelu
Dextella
- taloushallinnon palveluja yrityksille -
www.dextella.fi

ELÄINLÄÄKÄRI
SAMI RAJALA

MADEKUJA 3 KOUVOLA
LEHTOMÄEN OSTOSKESKUS
AJANVARAUS 320 1605

Koira valitsee omistajansa

Olen elämäni aikana päässyt seuraamaan monen koiran taivalta syntymästä hautaan asti. Mistään muusta asiasta en voisi olla varmempi kuin siitä, että koirat valitsevat omistajansa.

Kun olin pieni ja perheemme lähti hakemaan ensimmäistä koiraa, pihalle päästyämme oli jo päivänselvää, kuka 7 pienestä vintiöstä muuttaisi meille maalle asumaan. Ajoimme auton pihaan parkkiin ja avasin oven, kun kyytiin hyppäsi pieni, suloistakin suloisempi tyttöpentu. Siinä se auton lattialla katsoi minua kysyvästi: ”Joko mennään kotiin?”

Katselimme muita pentuja, mutta se pieni tyttö vain istua nökötti autonlattialla ja odotti, että lähtisimme. Niinhän siinä sitten kävi, että kyseinen neiti muutti meille asumaan. Silloin jo aloin miettiä asiaa. Voiko olla niin, että koira tietää, mihin ”laumaan” haluaa kuulua?

Juulia oli todellinen aarre. Ensimmäisen kerran, kun Juulia näki lehmät navetassa, oli kuin se olisi ennenkin niitä nähnyt, vaikkei ollutkaan. Kissoja se vähän ihmetteli, mitä ovat nuo pienet, nopeat ja ketterät eläimet, mutta sekin jäi haisteluun. Pienet lapset (eli minä ja sisarukseni) saimme siitä heti ensimmäisestä päivästä lähtien leikkikaverin.

Kasvaessaan Juulia käyttäsi pelolla kissojen kanssa yhteistuumiin hiiriä ja myyriä. Siellä ne vieretysten olivat, koira kaivoi ja kissat

pyydystivät. Eräänä yönä yleensä niin hiljainen ja rauhallinen koira nosti kunnon metelin ja isä lähti ulos katsomaan, mikä koiraa vaivaa. Syy oli selvä: kettu oli juuri menossa kanalan aidasta sisään, kun isä kerkesi paikalle. Kiitos Juulian, kettu joutui luopumaan suunnitelluista kanapaisteistaan,

ja kaikki kanat säästyivät. Edes muutto ei haitannut Juuliam, sillä se asettui ”laumansa” kanssa taloksi uuteen kotiin ja hyväksyi seurakseen Tiina-koiran, joka tuli meille vuoden ikäisenä. Juulia eli kiitettävään 15 vuoden ikään, eikä se pienistä lannistunut.

Kun isä ja äiti olivat eronneet, asuin isän luona ja Tiina oli äidillä. Isän uusi vaimo oli jo pitkään puhunut ja suunnitellut koiran hankkimista, kun lopulta sain siitä jahkailusta tarpeekseni. Vaikka on tärkeää tehdä koiran valinta ja hankinta huolella, ja sitoutua hoitamaan koiraa joka päivä sen loppuelämän ajan, ei se yli vuoden pohtimisella mihinkään muutu. Siispä eräänä sunnuntaina, kun olin palaamassa äidin luota kotiin, otin äidiltä yhden pennun Tiinan ensimmäisestä pentueesta mukaan, jotta se arpominen loppuisi. Olin kyllä valinnut pennun huolella, olisihan se minunkin koirani. Äiti ei yhtään vastustellut ideaani viedä yhtä pentua sinne, sillä hän tiesi isäni olevan ainakin tarpeeksi vastuullinen hoitamaan koiraa.

Perille päästyäni muistan ne sekalaiset tunteet ilosta ja siitä, että ei sinne muka koiraa voi ottaa. Uudet koiranomistajat olivat ensin hieman ihmeissään, mutta sinne se koira jäi. Vaikka hieman itseäni kehunkin, en paremmin heille sopivaa koiraa olisi voinut valita! Siellä Puffe peiton alla sängyssä nukkuu, saa isään ja äitipuoleeni liikettä, ja on vieläkin aina käydessäni minua vastassa, vaikka onkin jo täyttänyt 9 vuotta.

Tiina elää vieläkin äitini luona ja hyvin tyytyväiseltä se vaikuttaa kotiinsa. Silläkin alkaa olla jo 10 vuotta mittarissa. Tiinalle kaveriksi jäi yksi sen toisista pennuista, Sissi, joka oli jo omalla käytöksellään päättänyt olla pääsemättä uuteen kotiin. Kun oli kodinetsintä pentueella edessä, Sissi otti kaikki keinot käyttöön ja teki kaikki temput, joista kukaan koiranottaja ei tykkää: juoksi karkuun, haukkui, puri, pissi kengälle, oksensi päälle ja murisi. Kun kaikki muut pennut olivat saaneet kodit, ja äitini päätti pitää Sissin itsellään, muuttui koira täysin. Entisestä pikkuriiviöstä tuli tottelevainen, sisäsiisti ja hallittava koira. Tietenkin Sissi vielä vartioi ja haukkuu, mutta eroa on kuin yöllä ja päivällä.

Mitä omiin koiriimme mieheni

kanssa tulee, ensimmäisenä meille muutti Valto 1,5 vuoden ikäisenä. Valto oli ikänsä asunut kerrostalossa pienten lasten kanssa. Jo Valtoa kysyessämme meille oli sanottu, että koira annetaan ensimmäiselle hakijalle, joten haimme Valton kiireesti, sillä olimme päättäneet, että se on meidän koiramme. Ovella meitä vastaan tuli dobermanniristeytysuros haukkuen ja hetken mietin: "Jaa, näinkö tässä kävi ja saimme ongelmanuoren?" Laitoimme Valtolle hihnan ja lähdimme kohti autoamme. Kieltämättä jännitti, että miten matka sujuu koiran kanssa takapenkillä, mutta se kävi syliin nukkumaan, ja kotimatka oli todella rauhallinen. Pian saimme huomata, että Valto oli todellinen hurmuri, sillä se osasi kaikki peruskäskyt, lenkillä pysyi vapaana vieressä, ja jos yöllä oli hätä, osasi tulla herättämään. Asuimme silloin kerrostalossa.

Valton ollessa 3,5-vuotias, päätimme hommata toisen koiran. Tästä uudesta tulokkaasta ei voi sanoa ihan täysin, että koira valitsi meidät, koska minä valokuvasin valitsin pienimmän ja onnettomimman näköisen, sillä tiesin, että meiltä se saisi ainakin rakkautta.

Pot, kiinanharjakoiran ja kääpiöpinserin sekoitus, ystävystyi heti jättimäisen Valton kanssa ja parivaljakko on ollut erottamaton siitä lähtien. On todella hellyttävää katsoa, kuinka Valto nukkuu kerällä lattialla ja Pot siinä päällä lämpimässä, kuinka ne lenkillä kävelevät niin vieretysten, ja kun Valtolle heittää palloa tai keppiä, lähtevät kaverukset yhdessä sitä hakemaan, vaikkei Pot ikinä siihen itse edes koske.

Valton ollessa 8,5 vuotta ja Potin ollessa 5-vuotias, olimme jo asuneet taas maalla jokusen vuoden. Meillä oli koirakaverusten lisäksi 4 kissaa, kanoja, kaneja, viiriäisiä, ankkoja, lampaita ja vuohia. Olimme alkaneet mieheni kanssa katsoa, kuinka Valto oli alkanut muuttua jo harmaaksi ja hieman

hitaammaksi kun ennen. Siispä viime kesänä sitten hommasimme Valtolle oppipojan, Nekun.

Kun haimme Nekkua, labradorinpentua, mieheni käveli pentujen luokse ja ensimmäisenä vastassa oli pieni, musta kaveri. Mies otti sen syliinsä, hetken muita pentuja katselimme ja totesimme, että eiköhän se ole se eka pentu, sillä me molemmat olimme sitä mieltä, että pentu oli jo valinnut meidät, vaikkei varmasti tiennyt, mitä tulimme hakemaan. Niinpä me otimme kyseisen pennun ja lähdimme kohti kotia.

Matkalla meitä hieman jännitti, miten vanhus Valto ja Pot ottavat uuden tulokkaan vastaan. Kotiin päästyämme laskin pennun sylistäni maahan ja se juoksi suoraan Valton luokse. Siitä lähtien kaikki kolme ovat olleet sulassa sovussa ja on ollut oikea ilo katsoa, kuinka meidän vanhukseemme on tullut uutta eloa leikkikaverin myötä. Neku oli todella vilkas pieni riiviö, kun muutti meille. Vilkas se on vieläkin, vaikkei enää niin pieni eikä riiviö. Valto on kuin uusi koira, vaikka ikää on jo kiitettävät 9,5 vuotta ja Pot on myös jo päässyt kiitettävään ikään, sillä kohta vietämme 6-vuotissynttäreitä. Nekkukin on jo vuoden.

En olisi enempää voinut toivoa koiriltamme. Ne ovat olleet seuranani, kun olen ollut kipeä, lähteneet mukaani hiihtämään, metsäretkillä varmistaneet reitin, lapsieni opetellessa konttaamaan Valto oli kuin itse rauhallisuus, vaikka lapset menivät Valton yli aina uudestaan ja uudestaan, vartioivat, ottavat vieraat ihmiset haukkuen vastaan, mutta haukuminen muuttuu hetkessä hänen heilutukseksi ja rapsutuksen kerjäämiseksi, ja ennen kaikkea ne ovat opettaneet minulle ja perheelleni monta asiaa: sen, miten pyyteetöntä rakkautta eläimeltä voi saada, sen, miten uskollisia ne ovat, ja sen, miten koira valitsee omistajansa.

Sisko Heikkilä

Hallituksen esittely

^ Nina Peräkylä

Mie oon Ninni Kouvolasta. Ksey:n toimintaan tulin Jokelan Seijan kautta mukaan muutama vuosi sitten ja olen ollut talolla viikonloppuisin, sekä avoimissa ovissa melkein joka sunnuntai. Ensimmäisen kissani otin Ksey:ltä vuonna 1990, ihanan Röllin, joka nukkui pois 14 vuoden ikäisenä. Sen jälkeen kissoja on tullut perheenjäseniksi enemmänkin, tällä hetkellä minulla on 5 kissaa, joista kolme on tullut eläintalolta ja kaksi muun sijoituksen kautta. Minua voi rohkeasti lähestyä jos mieltä askarruttaa eläinasiat, mahdollinen vapaaehtoistyö talolla, tai tulla jutustelemaan muuten vaan. Ksey:n toiminnan myötä olen saanut tutustua moniin ihaniin vapaaehtoiisiin ja saanut uusia ystäviä, sekä mahtaviin perheisiin, jotka ovat talolta vuosien saatossa uuden perheenjäsenen saaneet. Toivotan kaikki eläinsuojelutyöstä kiinnostuneet tulemaan rohkeasti mukaan toimintaan, pienikin apu on meille suuri apu.

^ Terhi Lonka

Asun Kouvolassa perheeni ja kahden kissan kanssa. Toimin yrittäjänä Kuusankosken PetPoint eläinkaupassa, jossa meillä on KSEY:n lahjoituskaappi sekä erilaisia myytäviä tuotteita joiden tuotto menee suoraan talolle. Eläinten kanssa touhuan päivittäin työni puolesta ja kaikenlaiset eläimet ovat aina olleet lähellä sydäntäni. KSEY:n toimintaan tulin mukaan vuonna 2008 kun aloitin pentujen kotihoitajana. Vuosien saatossa olen hoitanut ja kasvattanut 7 pentuetta kotonani, viimeisin pentue emoineen lähti omiin koteihin 2014 tammikuussa. Toivon että toiminnallani hallituksessa voisin jotenkin vaikuttaa eläinten hyvinvointiin sekä lisätä ihmisten tietoisuutta eläinten hoidosta ja oikeanlaisen ruokinnan tärkeydestä. Eläinten hyvinvointi kun on ensisijaisesti ihmisten käsissä.

^ Riina Leppänen

Olen 24-vuotias ja lähdin mukaan yhdistyksen toimintaan syksyllä 2012 ja nyt alkaa toinen kauteni Ksey:n hallituksen riveissä. Olen ollut tänä vuonna mukana Kulkurit lehden teossa, sekä työstänyt tämän vuoden kalenterin. Hoidan myös viestintää Facebookin, sähköpostin ja blogin välityksellä. Tänä vuonna hoidan myös osan kotihoitoon, kissanpentuihin ja koiriin liittyvistä asioista. Yritän myös tänäkin vuonna käydä säännöllisesti auttamassa avoimien ovien järjestelyissä. Olen aina ollut eläinrakas ihminen ja kokemusta löytyy monenlaisista otuksista, aina matelijoista hieman karvaisempiin kavereihin. Meillä kotona asustaa tällä hetkellä kaksi kissaa ja kaksi kääpiökaniä, sekä yksi hieman eksoottisempi otus Berberinsinkki.

^ Riikka Sinikallio

Olen Riikka Sinikallio ja olen ollut toiminnassa mukana vuodesta 2008. Olen toista kertaa hallituksessa mukana tänä vuonna.

< Minna Mänttari

Olen Minna Mänttari ja aktiivisesti KSEY:n toiminnassa olen ollut alkusyksystä 2011. Aluksi kävin vuoroissa hoitelemassa kissoja ja hallituksen varajäseneksi minut valittiin 2012. Vastuualueinani on ollut kummikissa-toiminta sekä uusien vapaaehtoisten perehdytys. Nyt olen hallituksen varapuheenjohtaja. Koirista minulla on jonkin verran kokemusta. Kissoja en ajatellut edes ikinä hankivani, kunnes elämäni astui uusi mies kissansa kanssa. Kissa oli vain hyväksyttävä osaksi perhettä ja äkkiä tuo kissaneito valloitti sydämeni. Tällä hetkellä meillä on kissoja viisi kappaletta, kaikki leikattuja tyttöjä sekä kaksi kaniä.

^ Silja Pulkkinen

Olen Silja Pulkkinen Myllykoskelta ja toista vuotta hallituksessa. Melko uusi siis vielä, mutta hiljalleen tässä oppii. Pyrin tänä vuonna olemaan enemmän tapahtumissa mukana omissa resurssien mukaan.

^ Heidi Saarikko

Olen Heidi Saarikko. Perheeseeni kuuluu aviomies, 2 lasta sekä Hellä-kissa. Olen töissä autoalan konsernissa taloushallinnossa. Tulin mukaan toimintaan 20 vuotta sitten. Siihen aikaan kaikki eläimet olivat kotihoitopaikoissa ja minäkin aloitin kotihoitajana. KSEY:n taloudenhoitaja olen toiminut 20 vuotta ja 10 viimeistä vuotta olen tehnyt myös kirjanpidon. Toimin eläintalon laajennuksen hankevetäjänä vuonna 2004. Olen myös valmis hoitamaan vanhan puolen uudelleenrakennus- tai saneerausprojektin, sitten kun on sen aika.

^ Maija Kemppi

Asun Myllykoskella mieheni ja Sulo-kissamme kanssa. Toimin yhdistyksessä kotihoitajana ja luonamme asustaa vaihteleva määrä yhdistyksen kissanpentuja ja arkatassuja totuttelemassa eloon ihmisen kanssa. Käyn eläintalolla hoitovuoroissa ja vastaan villikissojen loukutuksista sekä yhdistyksen kahviotoiminnasta, joten minut tapaa yleensä tapahtumissa kahvipöydän takaa myymästä vapaaehtoisten leipureidemme suussa sulavia herkkuja. Olen myös usein eläintalon avoimissa ovissa esittelemässä kissoja.

^ Airi Korpela

Olen Airi Korpela. Asun Kouvolassa aviomieheni ja neljän, Kseyltä otetun kissan kanssa. Kissat ja Eläinsuojeluyhdistys on vienyt sydämeni ja vapaa-ajan.

KSEY tuli tutuksi v. 2000, kun otin yhdistykseltä ensimmäisen kissani. Nyt olen kolmatta kautta hallituksen jäsenenä. Tällä hetkellä olen mukana käsityö- ja askartelutiimissä. Valmistan vaneri- ja pehmoeläimiä. Minut tapaa useimmiten yhdistyksen esittelypöydän takaa eri tapahtumissa. Tutuksi on tullut myös yhdistyksen kirpputoritoiminta sekä lipaskeräys. Satunnaisesti käyn myös eläintalolla hoitovuoroissa.

^ Emilia Lehtinen

Olen ollut eläinsuojeluyhdistyksen vapaaehtoistoiminnassa mukana vuodesta 2008. Alkuaikoina kävin satunnaisesti Korian eläintalolla hoitovuoroissa ja myöhemmin toiminta tempasi minut toden teolla mukaansa. Tämä on neljäs kauteni hallituksessa. Eläinten auttaminen on minulle kunnia-asia ja toivon voivani jatkossakin edistää eläinten hyvinvointia.

^ Jussi Mänttari

Olen Jussi Mänttari, juuri valittu hallitukseen ja toimin sihteerin tehtävissä. Olen Minnan mies ja olen ollut "hang aroundina" Kseyn toiminnassa koko sen ajan kuin Minnakin eli alkusyksystä 2011.

Olen kotoisin Lappeenrannasta ja muutin Minnan luokse tänne Kouvolaan 10 vuotta sitten.

Mukanani toin kissaneidon, joka valloitti myös Minnan sydämen. Tämä sydäntenvalloittaja oli seuranamme viime vuoden toukokuuhun saakka, jolloin siirtyi sateenkaarisillalle 18 vuoden iässä.

Harrastan karatea ja kesäisin kalastusta. Ammatiltani olen akateeminen sekatyömiestä.

^ Sisko Heikkilä

Olen 25 vuotias eläinten ystävä Myllykoskelta. Perheeseeni kuuluu aviomies ja kaksi tyttöä, sekä 3 koiraa, 5 kissaa, joista yksi on meillä kotihoidossa, parisenkymmentä kanaa ja muutama kukko, ankoja, viiriäisiä, 2 lammasta, 2 kääpiövuohia ja pupu. Harrastuksiini mahtuu eläinten lisäksi autourheilu, autot ja moottori- ja kulkailu.

Kseyn toiminnassa olen vielä uusi, samoin hallituksessa, mutta intoa ja rakkautta eläimiin löytyy.

^ Sari Uski

Olen ollut Kseyn toiminnassa mukana vuodesta 2004, jolloin aloitin kissanpentujen kotihoitajana ja siitä siirryin avoimiin oviin apuriksi ja lopulta hallitustoimintaan mukaan. Asun Elimäellä kolmen kissamme, kahden kanin, sekä avomiehen ja lapsieni kanssa. Käyn eläintalolla vuorossa, päivitän verkkosivujamme ja Facebookin sivuamme, sekä toimin tänä vuonna puheenjohtajana hallituksessa. Sydäntäni lähellä ovat erityisesti kissat ja hyvä ilmapiiri monen auttajan kesken, sekä monen eläimen maailman muuttaminen merkittävästi paremmaksi.

ELÄINSAIRAALA
SYKE on nyt

Animagi
KOUVOLA

Teitä palvelee
tuttu ja osaava
henkilökunta!

Männistöentie 7A
Kouvola
(05) 353 0311
www.animagi.fi

Autoilija!

Anna ammattiliikkeen suorittaa
autosi ruosteenestokäsittely!

Valtuutettu DINITROL asema
JOUKO SILJANDER

Teollisuuskasari 18, Heinharju, Kuusankoski
Ajanvaraus 0400 655604

LVI-MARKO MAHO
0400 947 213 KORJA

LÄMPÖ-, VESI-, VIEMÄRI- JA ILMASTOINTITYÖT JA TARVIKKEET

P. 0400 947 213

marko@pp4.inet.fi

Alakouluntie 4, 45610 Korja

www.lvimaho.fi posti@lvimaho.fi

Aidosti suomalainen

PIKKU-BERTTA

Eläinaiheiset käsinuket, roolipähineet,
näytelmäasut

SATU-BERTTA OY

Radantaus 1, Voikkaa

Anni Lintunen 050-593 1237

Lämmöllä lemmikillesi

www.petpointkuusankoski.fi

Kuusankosken Petpoint

Valtakatu 40

P. 05 379 3774

Ark. 10-18

La. 10-14

Find us on
Facebook

**KAIVU-URAKOINTI
R-SYRJÄNEN**

Savistontie 837, 45910 Voikkaa

K SUPERMARKET
SIPATTI

(05) 544 5400

Kouvolankatu 30, Kouvola

KOUVOLAN ELÄINLÄÄKÄRIASEMA

- osana Univet-ketjua

UNIVET

Sinua ja lemmikkiäsi varten!

Palomäenkatu 54, Kouvola
Avoimna: ma-pe 8.00-17.00

Ajanvaraus (05) 311 5123

www.univet.fi/kouvola

ONNICON®

Ravintola Kuja-Kolli

**Kodittomien
kulkureiden
kaveri**

Kyminasemantie 10 A 5 Korja • kujakolli.com

Tuloksellista ongelma-koirakoulutusta

Koiraurheiluhalli

Agility

Koirien sisäkoulutus ja kotihoito (sopimuksen mukaan,

Korja)

Koiraneuvontapuhelin (kts. tarkemmat tiedot nettisivuilta)

www.homeetta.net

**Eläinklinikka
Siili**

Kappelikatu 11, 45130 Kouvola

www.elainklinikkasiili.net

Puh. 044 511 1957

Pieneläinsairauksien erikoiseläinlääkäri Erja Saarto
Vastaanotto ajanvarauksella, tervetuloa!

Eläinkauppa PetZoo

Kouvolankatu 15, 45100 Kouvola
Kauppakeskus Valtari

Avoimna ma-pe 10-18, la 10-14:30

petzookv@gmail.com

www.petzoo.fi

Meidät löydät myös Facebookista!

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer		IBAN FI74 5750 0120 1005 25		BIC OKOYFIHH	
Saaja Mottagare		Kouvolan seudun eläinsuojeluyhdistys ry		JÄSENMAKSUT 2014 Jäsenmaksu 20 e/vuosi (aikuinen) Jäsenmaksu 6 e/vuosi (alle 16-vuotias) Ainaisjäsenmaksu 150 e Lahjoitus	
TILISIIRTO. GIRERING	Maksajan nimi ja osoite Betälarens namn och adress				
	Allekirjoitus Underskrift			Viitenumero Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr				Eräpäivä Förfallodag	Euro €

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Mikäli vastaanottajaa ei
tavoiteta, pyydetään lehti
palauttamaan osoitteeseen:
Puistolantie 9, 45610 Koria

Kouvolan Seudun Eläinsuojeluyhdistyksen jäsenenä olet mukana tukemassa paikallista eläinsuojelutoimintaa ja rahoittamassa eläintalon kustannuksia.

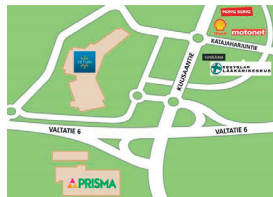
- Jäsenyyden myötä saat vuosittain jäsenlehtemme Kulkurit kotiin postitettuna toukokuussa.
- Saat postitse myös jäsenkirjeen, joka postitetaan joulukuussa.
- Jäsenyys tuo sinulle myös äänioikeuden, jonka avulla vaikuttaa yhdistyksen asioissa vuosikokouksessa.

Jäsenmaksullasi yhdistys saa esimerkiksi:

- yhden kissanhiekkasäkin, jolla varustetaan kaksi kissan hiekkalaatikkoa viikoksi eläintalolle
- kahdelle eläimelle loishäädön
- yhden eläimen rokotuksen
- laadukasta kuivaruokaa eläimelle kuukaudeksi
- yhdelle eläimelle tunnistemerkinnän
- märkäruokaa 18 purkkia eläintalollemme

TERVEYDENHUOLLON ERIKOISLIKE KATAJAHARJUSSA PAIKALLINEN – KOTIMAINEN – YKSITYINEN

Huonekaluliike Vepsäläisen ja Väri-Uiton vieressä

SUJUVAA ASIOINTIA :

- ☐ Parhaat liikenneyhteydet
- ☐ Parkkipaikkoja runsaasti
- ☐ Yksityisyyden takaavat asiointihuoneet
- ☐ Esteettömät tilat katutasossa myös pyörätuolilla liikkuville

MONIPUOLISET PALVELUT SAMAN KATON ALTA:

erikoislääkärit
yleislääkärit
gynekologia
fysiatria
reumatologia
ortopedia
ihotaudit
urologia
sisätaudit
psykiatria
psykoterapia
diabeteshoitaja
astmahoitaja
ravitsemusterapia

työterveyshuolto
työpsykologi
työfysioterapia
ensiapukursit
ergonomiakartoitus
kuulontutkimukset
laboratorio
(myös ilman lähetettä)
D-vitamiinitutkimus
ENMG, EKG
holterointi
matkailijan
rokotussuunnittelu
lastenlääkärit

verenpaineen
vuorokausiseuranta
kuorsaututkimus
CERAD-muistitestit
rasitus-EKG
gastroskopia
kolonoskopia
peräpukamahoidot
kystoskopia
röntgen
magneetti
ultraääni
fysioterapia
naprapatia

urheilijan
terveystarkastus
perheterapeutti
terveystarkastukset
lantionpohjatreenit
Jalkahoidot
tukipohjalliset
kuntoliijan
starttikatsastus
ryhmäliikunta
valmennusohjelmat
miehen vuosihuolto
kinesioteippaus
kystoskopia

VARAA AIKA: 010 397 1010

tai www.laakarikeskus.net

500 m VETURISTA, Puhjontie 17, Katajajarju

Puhelin hinta 0,20 snt/puhelu • Lähikallitettuna 5,95 snt/min ja matkapuhelimesta + 17,04 snt/min

Kymenlaakson OP